

RESÛLULLAH'I RÛYALARDA GÖRMEK VE DUÂ

Beni görmek için ailesini malını nesi varsa her şeyini verecek kadar sevgisi olacak. Tek göreyim diye görmek arzusu ile o kadar muhabbet edecek.

a. Resulullahı Görmek

Peygamber Efendimiz de başka bir yerdeki hadîs-i şerîfinde bir gün buyurmuş ki;

“Ah ne olaydı ihvanımı, kardeşlerimi görseydim.”

İhvan Arapça'da “kardeş” demek. “Kardeşlerimi görseydim.” demişler ki;

Elesnâ ihvânek. “Yâ Resûlallah! Biz senin ihvanın değil miyiz?” Etrafındaki ashabın, din kardeşi, müslümanlar birbirleri ile kardeş; “Biz senin ihvanın değil miyiz? İhvanımı görseydim ah ne olaydı diyorsun, biz değil miyiz ihvanın?” Buyurmuş ki;

“Siz benim ashabımsınız. Benim ihvanım dediklerim, benden sonra dünyaya gelen, beni görmeyen ama kitaplarda yazılanlardan beni tanıyip beni sevip bana iman eden kimseler.”

O duruma bizler giriyoruz. Biz Resûlullah'tan çok asırlar sonra gelmiş insanız ama Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i seviyoruz, görmeden, görmediğimiz halde seviyoruz. Demek ki Resûlullah'ın ihvanım dediği, kardeşlerim dediği kimseler sınıfına da Allah'ın izniyle bizler giriyoruz. Resûlullah'ın “kardeşim, ah görseydim” diye özlediği, görüşmeyi, kavuşmayı temenni ettiği insanlardan...

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i görmeyenler, görebilir. Sonraki asırlarda gelenler Peygamber Efendimiz'i görebilirler. Görebiliyorlar, gördüklerini biliyoruz, rüyada görülebiliyor.

İnsan rüyada acaba başka bir kimseyi görüyorsa gördüğümüz tam Resûlullah mı?

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki; “Rüyada birisi beni görürse o benimdir. Çünkü şeytan benim şeklime bürünüp de rüyada gelemmez. O hakkı, salahiyeti, o imkânı yok.” Eğer bir kimse Resûlullah diye gördüyse o kesin Resûlullah'tır.

Bu Resûlullah'ı görmekle ilgili birkaç söz söylemek gerekirse Avustralya'da bir kardeşimiz var kendisi Avustralyalı, İngiliz kökenli kibar bir kimse.

Ben böyle müslüman olanlara “Niye müslüman oldu? Neresini beğendin? İslâm'ın hangi tarafı hoşuna gitti de sana İslâm'a girme kararını aldırttı?” diye hep sorarım. Ona da nasıl müslüman olduğunu bu âdetimden dolayı sordum. O boynunu büktü, tebessüm etti, dedi ki;

“Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i rüyamda gördüm, müslüman oldum” dedi. Resûlullah demek ki bazı temiz kalpli insanların rüyasına giriyor.

Bir başka misal bizim tekkemizin şeyhlerinden Ömer Ziyâeddîn-i Dağüstânî hazretlerinin başından geçen bir olay:

O; “Devleti yıkmayın, ayrılık çıkarmayın, itaat edin, yabancıların kışkırtmalarına gelmeyin, oyunlara düşmeyin...” diye nasihat etmiş ama ondan sonra hükümeti, padişahı deviren insanlar iktidara geçmişler. “Yapmayın, etmeyin...” denilen insanlar iktidara geçince bunu sürmüşler. Medîne-i Münevvere'ye sür-

gün göndermişler. Orda da ailesini çoluk çocuğu ile gönderince malî bakımdan geçim sıkıntısına düşmüş, bayağı zor bir duruma düşmüş.

Mısır valisine Resûlullah Efendimiz rüyasında demiş ki;

“Hafız Ömer’i himayene al, Hafız Ömer’i himayene al...” Bu bizim sürgüne gönderilen Ömer Ziyâeddîn-i Dağîstânî Efendimiz.

Hafız Ömer kim bilmiyor. ondan sonra Peygamber Efendimiz bir kere daha, bir kere daha azarlamış; “Sana himayene al dedim, hala gevşek duruyorsun...” deyince Mısır’dan mahiyeti ile beraber atlamış, Medîne-i Münevvere’ ye gelmiş.

Bu Ömer Ziyâeddîn Medine’de ama kim? Rüyada gördü ama kim?

Medine’ye gidince karşılaşmışlar, almış onu Mısır’a getirmiş. Himayesine almış, korumuş.

Orada da Mısır’a geldiği zaman Osmanlılar için çalışıyor diye İngilizler idama mahkûm etmişler. İngilizler Mısır’ı alınca o zaman Mısır valisini de sürgün etmişler. O, İsviçre’deymiş.

İsviçre'den İngiltere devletine mektup yazmış, demiş ki;

“Bu zât mübarek bir zattır. Peygamber Efendimiz rüyamda bana bunu himaye etmemi emir buyurmuştu, bunu asamazsınız, asmamanız lazım.” demiş. Vali bir kimse,rettiği için asamamışlar.

Rüyaya girebiliyor...

Kitaplara geçmiş bir başka misal; Nijeryalı bir kabile reisinin oğlu Nijerya'da...

Nigerya, orada Fano isminde birisi kabile reisinin oğlu; misyonerler bunu almışlar “güzel bir eğitim vereceğiz.” Demişler, almışlar çok güzel eğitmişler. Kendisi kabile reisinin oğlu, soylu bir kimse olduğu için onun hıristiyan olması ile ilgili çalışmalar yaparak Hıristiyanlığı orada yayarız diye düşünerek ve bunu papaz okuluna göndermişler, papaz yapmışlar. Papazlıkta da yükselmiş ve Nijerya'da çok çalışmaya başlamış.

Muhtelif yerlere gidiyormuş, anlatıyormuş, insanları Hıristiyanlığa çekmeye çalışıyormuş. Nijerya'dakileri “Hıristiyan olun.”

diye Hıristiyan yapmaya gayret ediyormuş. Başka ülkelere gidip geliyormuş.

Çalışkan bir papaz, misyoner, papaz olmuş gayret ediyor. Sonra bu arada da İslâm'a kıızıyormuş, Peygamber Efendimiz'e de çok kıızıyormuş. Ona yanlış tanıştırdıkları için Peygamber Efendimiz'i düşman biliyor. Düşman biliyor ve kıızıyormuş ama çok samimi, kendi yolu doğru diye düşünerek boyna Hıristiyanlık için çalışıyor. "Doğru yol Hıristiyanlık..." diyerek çalışıyor, misyonerlik yapıyor.

Samimi samimi, candan canla başla böyle çalışıp dururken bir gece rüyasında Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'i görmüş. Efendimiz ona böyle iltifat eylemiş, rüyada hayran kalmış.

Uyanınca;

"Allah Allah bana ne oluyor? Ben niye bunu gördüm? Niye sevdim içimden?" Rüyada da sevdiği için; "Niye böyle oldu?" diye kendi kendine kızmış.

"Ben bozuluyor muyum? İmanımı mı kaybediyorum?"

Aradan birkaç zaman geçmiş, ne kadar zaman geçti ise Peygamber Efendimiz'i yine görmüş. Birkaç defa böyle görmüş; yine sevmiş rüyada. Kalbi görünce dayanamıyor, seviyor, uyanınca da; "Ben niye böyle rüya görüyorum? Ne var?.." diye kendine kızıyor.

Rüyayı, iyi bir rüya değil gibi düşünüyor. Çünkü kendisi hıristiyan...

Sonunda Peygamber Efendimiz mütebes-sim bir şekilde demiş ki;

"Sen samimi bir kimsesin, müslüman olacaksın, bu samimiyetinden dolayı Allah sana İslâmiyet'i nasip edecek, şu zât seni müslüman edecek." demiş.

Rüyada sakallı, kavuklu bir şeyh efendiyi göstermiş;

"Bunun adı İbrahim İnağ'tır." demiş.

Uyanmış, anlamış ki artık bu işin içinde bir şeyler var. Bu ismi tanımıyor, "unuturum" demiş hemen yazmış: "İbrahim İnağ"

Ondan sonra, o günden itibaren sormaya başlamış;

“ ‘İbrahim İnağ’ diye birisini tanıyor musun?”

Herkese, her tarafa böyle soruyor; “Bilmiyoruz.” diyorlar.

Nihayet uçakla bir şehre gitmiş, orada yine Hıristiyanlıkla ilgili konuşmalar, çalışmalar yapmış. Orada da sormuş;

“İçinizde ‘İbrahim İnağ’ diye birisi bilen var mı?” demiş.

Demişler; “Biliyoruz, var tabii.”

“Kim?”

“O, burada müslümanların çok sevdiği, saydığı meşhur, büyük bir müslüman şeyhtir.” demişler.

“İbrahim İnağ’ı niye soruyorsun?” demişler.

“Adını duydum da merak ediyorum ondan soruyorum.” demiş.

İşlemlerini, oradaki çalışmalarını bitirince; “Beni götürün İbrahim İnağ’a diye” bir taksiye atlamış; götürmüşler.

İçeri girmiş, bir de bakmış ki rüyada Peygamber Efendimiz'in kendisine gösterdiği mübarek zât. Aynen orada öyle duruyor.

O da; "Hoş geldin." demiş. Sanki o da o rüyayı biliyor gibi "hoş geldin" diye onu karşılamış. Orada müslüman olmuş.

Türkiye'de Bedir yayınevi arasında *Nijeryalı Fano'nun Müslüman Oluşu* diye bu kitap olarak da çıktı.

Neyi anlatıyorum?

Hadîs-i şerîften geldik. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in zamanında yaşamayanlar da kalpleri temizse Allah nasip ederse Resûlullah'ı görebiliyorlar, bunu anlatmış oldum.

Bir hadîs-i şerîf bu... Dua da edelim bu birinci hadîs-i şerîfi okuduk, birazcık anlattık.

Allahu Teâlâ hazretleri hepimize Resûlullah Efendimiz'i sık sık, tatlı tatlı, çok çok, bol bol görmeyi nasip etsin.

İlâhi var bilmem duydunuz mu?

Gül yüzünü rüyamızda görelim yâ Resûlallah,

Gül bahçene dünyamızda girelim yâ Resûlallah.

Sensin gönüller sultanı, getiren yüce Kur'an'ı,

Uğruna tendeki canı, verelim yâ Resûlallah.

Böyle güzel bir ilahi... Allah, o ilahideki gibi aynen o temennilere biz de katılıyoruz. Resûlullah Efendimiz'i hep güzel bir şekilde görmeyi; hepinize, hepimize tekrar tekrar, çok çok Resûlullah'ın sevdiği bir kul olarak, ümmet olarak görmeyi nasip etsin.

b. İyiliklerin Çeşitleri

İkinci hadîs-i şerîf:

إِنَّ أَنْوَاعَ الْبِرِّ نِصْفُ الْعِبَادَةِ، وَالنِّصْفُ الْآخِرُ
الدُّعَاءُ

Inne envâ'a'l-birri nisfu'l-ibâdeti ve'n-nisfu'l-âharu e'd-duâ'.¹

Bu hadîs-i şerîf de Enes *radiyallahu anh'ten* rivayet edilmiş. Buyuruyor ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz;

¹ Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, II, 65, r. 3136; Gümüşhânevî, *Râmûz*, 118, r. 3.

Inne envâ'a'l-birri “İyiliklerin çeşitleri, Allah’ın sevdiği, güzel, hayır hasenât iyiliklerin çeşitleri.”

Çok iyilikler var; insan fukarâya yardım eder; köyüne su getirtir; mektep açar; yetim birisini alır, bakar, büyütür, evlendirir; ihtiyar komşuya yardımcı olur vs...

İyiliklerin sınırı çizilemez. Anlatıla anlatıla bitirilemez.

Hayatta insan çeşit çeşit iyilikleri görebiliyor, karşılaşılabiliyor. Bütün bu iyiliklerin çeşitleri *Nısfu'l-ibâdeti*. “İbadetin yarısını teşkil eder.” Bunlar, bütün iyilikler, çeşitli iyilikler ibadetin yarısını teşkil eder.

Öbür yarısı; *Ve'n-nısfu'l-âharu*. “Öteki yarısı da duadır.”

Bakın, dua ne kadar önemli. İyiliklerin, sevap kazanacağız diye yaptığımız iyiliklerin hepsi işin yarısı; öteki yarısı da dua. Demek ki dua çok önemli bir ibadet.

Dua, aynı zamanda ibadettir.

Bir insan otursa elini açsa dua etse ne yapmış oluyor?

İbadet etmiş oluyor.

Namaz ibadettir, oruç ibadettir, hac ibadettir tamam; dua etmek ibadettir. Dua ettikçe sevap kazanır. Dua ettikçe insanı Allah sever.

Hatta hadîs-i şerîfte ben ilk duyduğum zaman çok hayretler içinde kalmıştım, sizde duyunca tahmin ediyorum hayret edebilirsiniz. Peygamber Efendimiz;

“Allah kendisine dua etmeyen kula gazap eder.” diyor.

Dua etmiyor, ilgisiz, sevgisiz, bağısız, aklına Allah hiç gelmiyor, hiç el açıp dua etmiyor, ne biçim kul... “Dua etmeyen kula Allah gazap eder.” Kızar gazap, eder.

مَنْ لَمْ يَدْعُوا اللَّهَ غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ

Men lem yed'u'llahe gadıba'llahu aleyhi.

“Kim Allah’a dua etmezse Allah ona gazap eder.”

Demek ki dua çok önemli. Özellikle şimdi Ramazan’da tam güzel bir zamandayız, duayı bol bol yapmalıyız.

Dua üzerinde birkaç umumî kuralı anlata-
yım:

Bir; insan kendisine dua edebilir, isteyebilirdir. Ama başkalarına da istemeli.

Mesela kime?

Annesine, babasına, kardeşlerine, eşine, çocuklarına, arkadaşlarına, umumî olarak müslümanlara...

Başkalarına dua ettiği zaman Allah onlara istediğinin bir aynısını, bir mislini buna da verir. Zıyan etmiyor; kâr ediyor ama onları da sevmiş oluyor, onlara da bir şey kazandırmış oluyor. Onun için insan kendisine de dua etmeli, başkasına da dua etmeli. Duayı böyle yapmalı.

Nitekim biz dua ederken ne yapıyoruz?

Allahummeğfir li'l-mü'minine ve'l-mü'minât. “Müslümanları bağışla.” *Allahümerham ümmeten Muhammeden rahmeten amme.* “Yâ Rabbi! Müslümanlara umumî olarak rahmetinle muamele eyle” diye hepsini de duada anıyoruz.

Allah'tan büyük şeyler istendiği gibi önemsiz gibi şeyler de istenebilir bu da ikinci kural.

“Ben ille mühim bir şey olsun da onu isteyeyim, ufak tefek şeyler için ayıp olmasın, taciz etmeyelim, vakit almayalım...” öyle bir şey yok.

Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfnde diyor ki:

“Ayakkabınızın bağı kopsa Allah'tan isteyin.”

“Yâ Rabbi! Yolda giderken ayakkabımın bağı kopuverdi. Sen bana bir bağ gönder.” Bu ayakkabı bağı mühim bir şey değil ki.

Mühim olmayan şey de istenir. O da, onu dahi isteyebilirsin. Küçük büyük demeyecek insan isteyecek.

Neden?

Duanın bir sonucu var; Allah istediğini verince, insan Allah'ın varlığını, birliğini iyi anlar, imanını çok sağlamlaşır.

“İstedim verdi, istiyorum veriyor. Evet, ben onu görmüyorum ama istiyorum, veriyor.”

Öteki adam bocalıyor.

“Hocam İslâm hak din mi? Değil mi?”

Müslüman anadan babadan doğmuş itikat bilmem ne meselelerinde sorunları var. Felsefe okumuş, aklı karışmış, karma karış hala tereddütte; “Acaba şöyle mi? Acaba âhîret var mı? Acaba öldükten sonra dirilecek miyiz?”

Ama dua edip de duasını verince insan onun gibi olmuyor. Ona “Şuna bak ya! Ne noktada; haberi yok işten.” diye böyle acıyor.

Ben kendi hayatımda misal vereyim;

Bazen öğrencilerin başına hep gelir. Sizin de başınıza gelmiştir. Dersi çalışmamış olurdum. Hoca da imtihan yapacak; dua eder çıkardım. Babamın, annemin elini öperdim, duasını alırdım. Evden çıkmadan önce babamın, annemin duasını alırdım; “Dua edin imtihana gireceğim...” Rahmetli anneme, babama “yardım edin, dua edin.” diye.

Ondan sonra; “Yâ Rabbi! Bilmiyorum ama üç konuyu çalışayım, ondan çıksın.” derdim.

Kitaptan üç tane konu çalışırdım, mesela şu konu şu konu şu konu...

Böyle şey başıma geldi; giderdim, önemli imtihan o üç soru gelir.

Şimdi Allah'ın varlığından, birliğinden mü'minin tereddüdü olur mu?

Dua ediyorum, Allah, istedi mi veriyor. Daha ne istiyorsun işte al sana özel olarak imanını kuvvetlendirecek şey.

Onun için imtihan ne olacak? Geçsen ne olacak geçmesen ne olacak? Soru işi ona dua edilir mi?

Küçük olsun büyük olsun her şeye dua edilir. Dua etmek iyidir. Ne kadar çok dua ederseniz o kadar iyidir.

“Ayıp olmaz mı hocam, biraz böyle fazla isteyince yüzsüzlük olmaz mı?”

Hayır, Allah'tan istemek yüzsüzlük olmaz; ibadet olur. Ne kadar çok isterseniz hep Allah'tan isteyin, hep Allah'tan isteyin hatta sadece Allah'tan istesek en iyi Müslümanlık o.

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

*İyyâke nağbudu ve iyyâke nestâîn.*² “Ancak sana ibadet ederiz, ancak senden yardım isteriz.” *Fâtiha* sûresi bunu bize öğretiyor. Biz pek çok kimselerden medet umuyoruz ama asıl medet Allah’tan gelecek. Asıl Allah’tan istemeyi öğrenecek istediğimiz kimselerin çoğu da kapıyı yüzümüze kapatıyor; vermiyor. Olmuyor uğraşıyoruz, çırpınıyoruz olmuyor. Onun için dua edeceğimiz bir...

Peki, duanın önemli zamanları, makbul olma zamanları var mı?

Evet var.

Hangi zamanda?

Bir, geceleyin, sahur vakti, “gecenin artık sonuna doğru olan son kısmı” demektir. Biz de son kısmında yemek yiyoruz, biraz sonra sabah geliyor, oruca başlıyoruz ya, gecenin o son kısmına “seher vakti” derler.

Seher vaktinde dua çok makbuldür. Çünkü ortam çok müsaittir. Yerler gökler maddî mânevî çevre çok müsaittir. Her şey açıktır, göğün kapıları açıktır ve dua makbul olur.

² 1/Fâtiha, 5.

Gece seher vakti dua makbuldür bir. Sonra iftar zamanı biz sofraya oturuyoruz ya, biraz daha var sofraya oturuyoruz, yutkunuyoruz, yemeklere bakıyoruz, kaşığımız elimizde; iftar vaktinde dua makbuldür.

Ramazan'dan sonra ne olacak?

Ramazan'dan sonra da güneş batarken, akşam vaktinden önceki kısım; yine o zaman duaların makbul olduğu zamandır.

Güzel! Onu da kaçırmayalım.

Sonra ezan okunmuş, daha farza durulmamış, ezanla farza durma arasındaki zaman da dualar makbuldür. O vakitte de boş geçirmeyip insan dua etmeli. Sünnetini kılarınsın, arkadan farza duruluncaya kadar bol bol dua edersin.

Yağmur yağdığı şakır şakır zaman, yağmur rahmettir. Bizde “yağmur” demezler; “rahmet yağıyor” derler. Cenâb-ı Hakk'ın rahmetinden dolayı adı öyledir.

Yağmur yağmasa ne olacak bizim halimiz? Bitkilerin hali ne olacak? Toprakların hali ne olacak?

Rahmettir... O rahmet anında, yağmur yağdığı zaman dualar makbuldür.

Arafat'ta dualar makbuldür ama insan her zaman herkes oralara gidemiyor. İşte böyle zamanları, buna benzer güzel zamanları...

Sonra iki ordunun, İslâm ordusu ile düşman ordusunun karşılaştığı, çarpışacağı zaman o sırada dualar makbuldür. Onun için dedelerimiz "Allah, Allah..." diyerek zikrederek cihat etmişler.

Duanın güzel vakitlerine de dikkat edelim çalışalım.

c. Rızkı Arttırılan Aileler

Üçüncü hadîs-i şerîf:

إِنَّ أَهْلَ الْبَيْتِ إِذَا تَوَاصَلُوا أَجْرَى اللَّهُ عَلَيْهِمُ
الرِّزْقَ، وَكَانُوا فِي كَنْفِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

Inne ehle'l-beyti izâ tavâsalû ecra'llâhu aleyhimu'r-rızka ve kânû fî kenefi'llâhi azze ve celle.

Evin halkı; ev halkı, baba, anne, çocuklar var belki akrabalar var; teyze, hala var. Evde

yeğen olabilir... “Evin halkı birbiriyle eğer ilişkilerini, geçimlerini tatlı tutarlarsa; kavga etmezlerse; dargınlık yapmazlarsa; geçimli, birbirleriyle uyumlu ilişkili, tatlı ilişkili olurlarsa o zaman Allahu Teâlâ hazretleri; *Ecra’llâhu aleyhimu’r-rızk*. “Rızkı onlara akıtır.”

Ecra “icrâ etmek, cerayan ettirmek” demek. “Rızkı onlara akıtır.” Eve bereket gelir, rızık gelir, nimetler gelir. Kişilerin birbirlerine bağlantılarından ve muhabbetlerinden, dargın küskün olmamalarından dolayı.

Ve kânu fî kenefi’llâhi. “Ve Allah’ın himayesi altına alınırlar.” Allah’ın koruduğu insanlar olur. Allah onları himayelerine alır, korur.

Onun için ev ahalsinin evde muhabbete çok dikkat etmesi lazım. Hepimiz bir evin içindeyiz. Ya gençler, çocuklar ya hanımlar ya beyler... Ya bekâr olarak evdedir ya da kendisinin evi vardır.

Koca ise hanımı ile çocukları ile bağlantıları güzel olacak. Hanımsa kocası ve çocuklarla ilişkileri güzel olacak, kavga dırıltı, zırıltı olmayacak. Çocuksa anne-baba ve öbür kardeşlerle güzel olacak.

Bazı evlerde kardeşler boyuna birbirleriyle kavga eder. Anneler-babalar baş edemez. O, onunla kavga eder; o onunla kavga eder boyuna şikâyet, şikâyet, şikâyet...

“Abim bana vurdu, benim kalemimi aldı, silgimi vermiyor...” bilmem ne, bir sürü şey...

Çocuklar da evin uyumuna dikkat edecek, böyle şikâyetler yapmayacaklar ve geçimli olacaklar. Birbirleriyle kavga etmeyecekler.

Bu geçimden ayrı bir şey daha hatırıma geldi onu da [anlatayım;]

Evin bereketlerinden bir tanesi de, geçim sebeplerinden bir tanesi de evin temizliğidir.

Hadîs-i şerîfte ben okuduğum zaman hayret etmiştim:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz; “Eğer ev temizse bereket çok olur, eğer süpürülmemiş, pis pasaklı, tozlu falan ise o zaman bereket olmaz” diye bildiriyor. Demek ki evin temizlenmesi, temiz bir ev olmasında da çok mânevî faydalar ve bereketler oluyor.

Allah razı olsun, dedelerimiz bizi bu konularda güzel eğitmişlerdir. Örfümüzde, âdetimizde vardır, evlerimiz pırıl pırıldır, örtülerimiz tertemizdir, ütülüdür. Yatak çarşafları, yorganlar, her şey çok çok temizdir. Birazcık bir şey oldu mu, hanımlar titizdir; hemen alırlar, götürürler, yıkarlar. Bir şey dökülse hemen ortalığı silerler, süpürürler. Her gün bir günlük temizlik yaparlar, bizim aile yapımızda güzel olan bir şey.

Umumiyetle hanımın, ev hanımı olması çok güzel bir şeydir. Çünkü ev o zaman bakımlı olur. Bu Batılı aile tipinde buna karşılık sabahleyin adam işe çıkıp gidiyor, kadın da çıkıp gidiyor, çocuk da çıkıp gidiyor, herkes gidiyor. Evde kimse kalmıyor, evin hali olduğu gibi kalıyor. Akşam döndükleri zaman adam önlüğünü takıyor mutfağı giriyor, kadında giriyor; “Hadi bakalım şunu yıka, şunu süpür, yumurtayı getir, şunu kıralım, şunu çırpıver, şunu pişiriver, bilmem ne...” tatsız bir şey...

Ankara’da, ben hatırlıyorum çok sevdiğim bir yüksek müdire hanım vardı. Yüksek bir yerde, o yerin ismini söylemiyorum, çok yüksek bir yerde müdireydi. Çok önemli bir yerde

beyi de vardı, beyi de orada yüksek bir vazife çalışıyordu. Hanım da bey de çalışıyor.

Ben de bir sebepten onların durumlarını biliyorum, ondan söylemiyorum ki ipucu olmasın diye söylemiyorum ama gözümle gördüğüm şey; Çocuklar evde, hanım çalışıyor, bey çalışıyor çocuklar evde kimin elinde?

Dadının elinde.

Dadı anne gibi olur mu?

İşte hizmetçi tutmuşlar; Anadolu'dan bir kadıncağz, ortalığı silsin, süpürsün diye çocukları da ona bırakmışlar.

Olmaz! Ben çok acırdım, o paraları alıyorlar; beyi de hanımı da büyük bir para alıyor ama çocuklar perişan oluyor. Yazık oluyor çocuklara. Onun için bizim aile yapımızda bir güzellik var; hanım evi şenlendiriyor, tertemiz tutuyor, sıcacık bir yuva hâline getiriyor ve çocukluk çocukla da meşgul oluyor. Olursa tabii bu da bir eğitim meselesi. Ben Türkiye'de iken arkadaşlara söyledim yapacaktık nerdeyse ama vakit bulamadık;

Ben bir aile eğitimi okulu açacaktım. Özel okul, yeni evlenecek birisi erkek kadın neyse

oraya kaydolacaktı. “Aile nasıl yönetilir? Ailede neler yapmak lazım?” Bunun çeşitli derslerini, birbirleriyle geçim dersleri, çocukların eğitilmesi, dinî durumlar, yemek yapımı, biçki dikiş, her şeyini, mutlu bir yuva için hangi ana fikirlerin verilmesi lazım diye böyle bir okul açmayı kararlaştırdık; yapamadık.

Ama buna büyük ihtiyaç oluyor, çünkü kişiler evlendiriliyorlar ama evliliğin önemini bilmiyorlar; evin yönetimini de bilmiyorlar. Kısa zamanda “dır dır dır, vır vır vır...” derken saç saça, baş başa kavga... Ondan sonrada soluğu hâkimin önümde alıyorlar. Birbirlerinden şikâyetçi, ayrılıyorlar. Tazminat davası, bilmem beyden şu kadar para kesiliyor, ötekisine ayda şu kadar nafaka veriliyor bilmem ne, yuva bilgisizlikten yıkılıyor. Bunu bana çok gelen şikâyetlerden bildiğim için öyle bir okul açmaya karar verdim. Bir başka şeye de niyetlenmiştik onu yapmıştık: Dedik ki; “Herkesin ilk yardım bilgisi kazanması lazım.” Çünkü arabayla gidiyorsun, bir kaza oldu, daha kimse yok, dağ başındasın ne yapacaksın? İlk müdahaleyi kendin yapacaksın. O zamanlar biraz da Bosna savaşı vardı. Savaş olursa ne olacak? Bu çoluk çocuğumuzu yetiştirmemiz lazım diye

bizim arkadaşların hepsini topladım. İlgili gördüğüm kimselerden, bilgili arkadaşlardan, umduğum kimseleri anlattım, çalıştılar, iş bölümü yaptılar. Bölüm bölüm, iki parmak kalınlığında, ilk yardım kitabı çıkarttılar; basıldı. Gayet güzel, faydalı bilgileri ihtiva eden ve bizim İskenderpaşa camimizin altında kadın derneğimiz, hanımlar derneğimiz var; orada kurslar yapıldı, bu ilk yardım en çok devam edilen, eğitim çalışmalarından birisi oldu. Dolup dolup taşmış, tekrar tekrar tekrarlamış. O evlilik okulunu da açsaydık, çok faydalı olurdu. Sen de gelirdin o da gelirdi. Allah tatlı güzel yuvalar kurmayı, yuvası henüz daha kurulmamış olanlara nasip etsin. Yuvası olanlara da yuvada güzel geçimler nasip etsin. Eve bereket gelsin, Allahu Teâlâ hazretleri evlerimizi himayesine alsın. Bol bol, oluk oluk, çağıl çağıl helal, hayırlı rızıklar evimize gelsin.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

26 Ramazan 1421 / 23.12.2000

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

**SERVER
Kürsü**